

יעקב ביטון

אנחנו העניים

אנחנו העניים נשארה לנו רק
 התפלה
 נכים מאתנו זרים נמוכים על כסאות
 בגופיות ובתותבות מלים
 הדין עמיד ומחפן מהרעב מהקר מהנגף
 העדים לא
 רעים אף פעם

יש ערים שלמות שבעות
 בגברים חרוצים ומימנים
 במלחמות, מקדימים רפורד מקלט אישי
 עם מסננים גדולים למים ואויר בלי חידקים טורפים
 מה הם יעשו לכד אחרי המהומה בלי הפועלים
 שידשנו את השדות בגוף נרקב לטחן חטה
 גם אם תצמח לכד
 אפלו איש אחד כבר לא ידע
 ויש מאה אחרים מדקלמים
 תרפכת לסנתז עוד מחלות במבחנה שקופה
 לבנו מעבדה גדולה של רעלים
 ופסלת

אספסוף העשירים
 מחקים את אלהים, היזמים
 בוראים להם סכר חשמלי
 על אסלות זהב
 להתבשם מענג הצואה, החלחלת היא
 המבצר האחרון לשליטים
 ושוב המלמדים מאחרים יחזרו מארוחות הרע

לְהִסְבִּיר אֵיךְ הֵחֵשְׁכָה מְזִיעָה אֶת הַגּוֹרֵל הַחֲדָשׁ
מִלֵּת הַכֶּשֶׁף - קוֹנֵט אוֹ הִידְגֵר, שְׁנֵיהֶם עַל לַע פֶּה שָׁחַר.

הַנְּכִים מֵאֲתָנוּ נְמוּכִים עַל כְּסָאוֹת בְּגוֹפִיּוֹת
זֶה מִשְׁחַק חֲבֵרָה בְּשָׁעָה מְאַחֶרֶת
וְעוֹד מְעֵט אַחַד יִשְׁאָר בְּלִי מִשְׁעֶנֶת
שׁוֹפְטִים

חֹרִים מְרֻצְיָנִים בְּאוֹר
וּמְזֵהִירִים מִהֲשׁוֹף
בְּיָד אַחַת כְּמוֹ הַמּוֹרִים לְהַנְדָּסֵת מִישׁוֹר
מְשֻׁרְטָטִים אֶת אֶפֶק הַרְקִיעַ לְהַבְטָחָה
וּבְשִׁנְיָה מְלֻטְפִים כְּלָבִים שָׁחֲרִים
מִתַּחַת לְגְלִימוֹת הַכֵּל אֶפְשָׁר
גַּם עֲרִיּוֹת וְגֹזַע, עֲנוּיִים
טְלָטוּל, מְסַחֵר בְּחִיּוֹת
אֶקְזוֹטִיּוֹת וְכֶשֶׁף.
רַק פְּנִתְרִים גּוֹרְלִים בְּקֶרֶקֶס,
מוֹפֵעַ קֶצֶר בְּלִי מְחִיאוֹת כְּפִים
כִּי הַגְּלִגּוּל בְּטַבְעַת הָאֵשׁ פָּצַע אֶת הַמְּאֵלֶף.

לחם

צָאוּ אֶל הַמְּאֵפִיּוֹת
רְאוּ אֵיךְ נוֹשֵׁם הַבָּצֵק בְּעֲרִיסוֹת בְּרוֹזֵל נָגַר
בְּשָׂרוֹ מִתְעַבֵּר בְּזֹרַע שְׁמֵרִים
וְאֲנַחְנוּ
בְּרוֹזוֹן
מִשְׁתַּעְלִים עַל מִטּוֹת קִרוֹת
הַנְּפִשׁוֹת
וְרַק בְּשׁוּלֵיהֶן גְּלוּיּוֹת נָשִׁים
נוֹשְׂאוֹת
צִירֵי
קְטָבִים

ארצות החום, ארצות לשוני

בְּנִסְעָה הַלֵּילָה יִלְדִים נוֹפְפוּ לְךָ לְשֵׁלוֹם
וְאַתָּה חוֹזֵר מֵהַתְּרוּפוֹת בְּנָשִׁים, חוֹרֵר עַל הַגָּה שְׁחֹר
חוֹזֵר וְלוֹחֵשׁ אֶת שְׁמָהּ
מִנְהִיג גּוֹרֵל גְּרוּעַ
מִשְׁכוֹר הַמְּבַכָּה מוֹת פִּטְמוֹת וְנוֹדֵד לְהַשְׁבִּיעַ עַל כָּל תְּלֵי הַחוֹל

[רִיחוֹת הַחֶלֶב וְהַשֶּׁמֶן נִגְפִים
בְּסִפִּירֵט הָעוֹלָם טוֹבֵל,
אֲגַם הָעֶקְרִים יָם הַמֶּלַח
נוֹהֵר בְּמִקוּמוֹת הַנְּמוּכִים]

שִׁדְעָתָּה הֵיטֵב אֵיךְ לָרֶדֶת
שֶׁנִּיךְ רְחוּפוֹת
מוֹכְנוֹת שׁוֹב לִינִיקָה אַחֲרוֹנָה

בּוֹאוּ הַנָּשִׁים הַטּוֹבוֹת
בְּרָזִים עֲרוּפִים הַמְשׁוֹרְרִים
בּוֹאוּ נָשִׁים
וְהַצִּילוּ בְּעוֹלָם אֶת שֶׁהַתְּחִלָּתוֹ וְנִהְרַס בְּאוֹיֵר
הָעוֹמֵד
הַנִּיקוּ אֶת הַזְּקֵנִים
בְּנִחְמָה אַחֲרוֹנָה
מִיֶּסֶד הָעוֹלָם
הַבָּא
אֵין בּוֹ גְּמוּלָה אוֹ גְּמִילָה
שֵׁם רַק אֶתֵּן מְנִיעוֹת עֲרֵשׁ חֵם
וּבוֹ שׁוֹכֵב
הָאֱלֹהִים
עַל שְׁפִתְכֶן.

וְהִיד הַקְּטָנָה הַזֹּאת מִנְעֶרֶת אֶת הַשָּׁנִים

מהר ולך רק לך היא כמעט אכזרית
 צפרנים שלא שרטו אפלו
 והנה חזרת לתאוצה המפרת
 זו שפת נטישה זכר מימן בחלופי רגלים והעצירה רק
 בחגורות הברזל בנפש תמרורים ושוב ידים מורמות הפניעה
 הפניעה רק ידים קרות ושחרות
 סוחרות עד שפמך ונמרץ הילך רץ בשדה ומנופף ומתמיד
 ואתה חרות בחיך מאלף לצללים
 אחרונים יונק מדשן בזנב מאריך להצליף, מכרסם את שאריות תמתך
 מאפיר אל הלילה האחרון
 במאורת הלב
 יש עתודת אדישות להמיר גניחה בצביטה
 היד הקטנה נפרדת ממך לשלום
 תהיה האשה והיתה גם אמך נתמכת בשקט ירשת לכתך
 וכתם שער מעביר אותך נתיבים
 תותבות הדרכים הכל ישמט עכשו על לסת
 תפרים
 תחצה לכד את העיר
 ואורות נמרטים על גוף החשכה שהמריאה עמק
 ונודדת בהרף לעמק בדוהך השביר
 אל החם
 אל ארצות לשוני.

אמא

שכחת את כל משיכות הסינר
 התנור התמיד להעלות בלחם
 עכשו מפניך רוכנים
 שבולות אנשים
 באדרת
 מגפים שחרים
 וחוטף הלהט פחם
 השעות זהרו ונתקרו

עֵמֶק הַכֶּבֶשׂוֹן
הָעֶרֶשׁ הַחֵם
עֵמֶקָה שִׁכְחָה לִילֵד הַתָּם
וּנְדוּדֵיךְ כָּלָם
לְהַחְזִיר זְמַן אֲבוֹת אֲבוֹדִים

וְהֵיכֵן רַגְלֵיךְ אִמָּא?
עֲלִיָּהוּ עוֹמֵד הָעוֹלָם
עֲרוֹת הַיְבֻשָׁת
וְסֵת הַיָּם.